

corporis et animæ dissolvitur. Potest autem remissio naturalis caloris usque ad illum terminum paulatim pervenire absque ægritudine, quia in singulis ætatibus potest corpus illud in convenienti dispositione conservari. Nam, sicut pueritiæ conveniens est talis dispositio, sic etiam senectuti et aliis ætatibus; morbus autem proprie consistit in defectu naturalis et convenientis dispositionis corpori humano in tali statu vel ætate debitæ. Poterat autem corpus Christi nunquam carere hujusmodi dispositione, et nihilominus naturaliter mori, ut explicatum est.

SECTIO III.

An hi defectus fuerint necessarii vel voluntarii Christo Domino.

1. Dubium hoc solum habet locum, proprie loquendo, in his defectibus qui in aliqua actione vel passione consistunt. Et ratio dubii sumi potest ex Damasc., lib. de Hæret., in 84, ubi inter hæreses Juliani et aliorum ponit, quod dicerent has passiones non fuisse in Christo sicut in nobis, quia in nobis necessariæ, in Christo autem voluntariæ extiterunt. In contrarium vero est, quia ipse Damasc., l. 3 de Fid., c. 20, dicit has passiones fuisse in Christo voluntarias, imo et supernaturales eas vocat, quia non præveniebant voluntatem, quamvis etiam appellet illas naturales, quia sunt secundum naturam.

2. Supponendum vero est sermonem esse de voluntario, prout ab actu voluntatis humanæ denominatio hæc sumi potest, nam secundum voluntatem divinam constat, hos defectus fuisse voluntarios, tum in ipsa assumptione voluntaria corporis passibilis, tum etiam in se ipsis; quia dum Christus patiebatur, hoc ipsum divina voluntas volebat et efficiebat; loquimur enim de innoxiiis et penalibus defectibus, ut erant omnes Christi passiones. Respectu vero voluntatis humanæ, dupliciter potest aliquid dici voluntarium, scilicet, vel ut effectus seu actus cujus principium est voluntas, vel ut objectum tantum quod voluntas ipsa amat, seu acceptat, quamvis illius principium non sit. Denique voluntas humana Christi considerari potest, vel secundum naturales vires suas, vel ut instrumentum Verbi, habens vim ad efficienda opera quæ naturam superant.

3. *Hi defectus quomodo Christo necessari fuerint.* — Dico ergo primo: supposita dispositione naturali, in qua corpus Christi pas-

sibile formatum est, et positis etiam aliis naturalibus causis, necessitate quadam naturali patiebatur Christus hos defectus, ut famem, sitim, etc., nec poterat eos per vires naturales humanæ voluntatis impedire; et hoc modo dicitur Christus assumpsisse necessitatem subjacendi his defectibus, et eodem sensu dicuntur necessarii. Hic est sensus D. Thomæ hic, art. 4, et præced. q., art. 3, in quo consentiunt Theologi, in 3, dist. 15 et 16; Marsil., q. 11; Alexand. Alens., 3 p., q. 17, memb. 1; et hoc sensu videtur Damasc. contrariam sententiam ut hæreticam damnare; videntur enim illi hæretici dixisse, tale fuisse corpus Christi, taliterque dispositum, ut etiam ab igne sibi applicato non necessario calefieret, etiam secluso miraculo, et ideo dicebant non paruisse naturæ legibus. Quæ sententia eo hæretica est, quod in re negat corpus Christi vere fuisse passibile; unde ex contrario principio fidei sufficienter probatur conclusio. Quæ confirmatur, nam corpus Christi vere et naturaliter indiguit cibo et potu; quando ergo hæc deerant, famem et sitim naturali necessitate sentiebat. Quare, quod quadraginta diebus fuerit sine cibo, in miraculis ejus a Patribus numeratur. Unde etiam confirmatur; nam augmentum et decrementum, et diversarum ætatum successio ex naturali necessitate inventa est in corpore Christi; ergo alteratio ex calore naturali, vel ex alimento, et aliæ similes naturali necessitate fuerunt in ipso; ergo et naturales defectus, qui hinc sequuntur, ut fames, sitis, defatigatio, et denique mors naturaliter esset secuta, nisi per violentiam anticipata fuisset, ut Augustinus docuit lib. 2 de Peccatorum merit. et remis., c. 29, et D. Thomas, in 3, d. 16, q. 1, art. 2.

4. *Quomodo fuerint voluntarii.* — Dico secundo: nihilominus hi defectus fuerunt Christo homini voluntarii: primo, per modum objecti voluntarie acceptati et amati, vel in ipsamet assumptione corporis passibilis, juxta illud: *Corpus autem adaptasti mihi, tunc dixi: Ecce venio, in capite libri scriptum est de me, ut facerem voluntatem tuam, Deus meus, volui*; vel in singulis occasionibus, cum se offerebat opportunitas vel necessitas sustinendi hujusmodi defectus. Secundo, per modum effectus aliquo modo procedentis ab ipsamet voluntate Christi, vel quia occasiones, et causas hujusmodi defectuum voluntarie assumebat, ut cum jejunabat, et usque ad defatigationem ambulabat; vel quia saltem ut instrumentum Verbi poterat has passiones impe-

dire, et nolebat; et hic est sensus Damasceni, secundo loco supra citato, et Sophronii, in Epistola Synodali, quæ refertur VI Synod., act. 11; D. Thomæ hic, et aliorum. Quæ doctrina et per se satis probata est, et confirmari potest, quia Christus assumpsit hos defectus, ut per eos pro nobis satisfaceret; oportuit ergo ut essent voluntarii, alias non fuissent ad satisfaciendum idonei.

5. Et ex his sequitur primo, hujusmodi defectus seu passiones non fuisse Christo simpliciter coactas, quia, licet essent contra appetitum naturæ, et interdum contra naturalem aliquam displicentiam voluntatis, ut natura est, fuerunt tamen consentanei deliberate atque absolutæ et efficaci voluntati, a qua habet actio, ut sit voluntaria simpliciter, quamvis sit involuntaria aut violenta secundum quid, ut constat ex 3 Ethic., c. 1, et 1. 2, q. 6, art. 6, de qua re plura dicemus inferius, quæstione 18. Secundo, ex his intelligi et conciliari possunt varia Theologorum dicta; affirmant enim aliqui, Christum Dominum non fuisse ita subjectum necessitati harum affectionum, quin fuerit in ejus voluntate positum illas non sentire, etiamsi contraria agentia essent sufficienter applicata, quomodo loquitur Abulensis supra. Alii vero omnes contrario modo loquuntur. Sed primum est verum, considerata Christi voluntate, ut Verbi instrumentum est. Secundum vero, consideratis solum naturalibus viribus humanæ voluntatis. Deinde dicunt aliqui, passiones has fuisse Christo voluntarias, solum voluntate concomitanti, ut Bonav., Almain. et alii loquuntur, quod quidem est verum in aliquibus passionibus, et considerata voluntate Christi, solum juxta vires naturales; nihilominus tamen, considerata illa voluntate ut instrumento Verbi, omnes defectus possunt dici voluntarii, etiam antecedenter, et multi eorum fuerunt eodem modo voluntarii, etiam respectu voluntatis per vires suas naturales operantis, ut explicatum est.

SECTIO IV.

Utrum assumpserit Christus sui corporis localem circumscriptionem et mutationem.

1. Hæc quæstio in superioribus est virtute definita, et ideo fortasse a D. Thoma et aliis antiquis Scholasticis prætermissa est, quia eo tempore non erat in dubium revocata; nunc vero propter novos nostri temporis hæreticos necessario disputanda est, breviter

tamen juxta scholasticum institutum. Dicunt ergo isti hæretici, non assumpsisse Christum Dominum corporis sui circumscriptionem, seu definitionem ad unum locum, sed ex vi unionis illi communicatum esse, ut sit ubique sicut ipsa divinitas, quamvis non in omnibus locis visibili modo apparuerit. Unde fit, consequenter eos esse dicturos, illud corpus nunquam fuisse vere et in re ipsa localiter motum; quanquam enim in hoc loco interdum se ostenderit, et in alio occultaverit, nunquam tamen vel priorem locum reliquit, vel novum occupavit. Hujus erroris primus auctor censetur fuisse Jacobus Faber Stapulensis, super 1 ad Cor. 12, ubi dicit, corpus Christi replere cælum et terram, et idem habet in cap. 14 Joan. Et ab hoc creditur hausisse hunc errorem Lutherus, quem secutus est Brentius, Kemnitius, et alii hujusmodi, ut refert Prateolus, sub eorum nominibus; Lindanus, Dialog. 2; Sanderus, lib. 7 de Visib. Monarch., hæres. 205 et 655; et Claud. de Sainct., in lib. de Eucharist., repetitione 4; et ex nostris optime et nuperrime Robertus Bellarminus, lib. 3 de Incarnat., c. 1. Fundamentum horum hæreticorum fuit, quia ex unione hypostatica consequi necessario putant, ut proprietates unius naturæ alteri communicatæ sint, non solum in concreto, respectu personæ, per communicationem idiomatum, sed etiam in abstracto, per realem communicationem proprietatum et naturarum inter se. Sed observandum est, hæreticos non eodem modo neque constanter hunc errorem asseruisse: principio enim dixisse videntur, Christi humanitatem ab ipsa incarnatione, et ex vi unionis habuisse hanc, quam ubiuitatem vocant; postea vero, quia videbatur hoc Scripturis repugnare, dixerunt hanc ubiuitatem dupliciter haberi posse, primo, quasi in radice, vel in actu primo, et hoc modo habuisse illam ab initio incarnationis; quod nihil aliud esse videtur quam fuisse illi debitam hanc perfectionem ratione unionis, quanquam propter statum corporis passibilis re ipsa non statim communicata fuerit. Secundo ergo modo haberi potest hæc proprietas actu, et in se ipsa, quod vocant ipsi, illam habere in actu secundo; non enim possunt hi termini in proposito habere alium sensum; quia, in attributis quæ non consistunt in operatione, neque in principio illius, sed in aliqua formali perfectione, ut est hoc de quo agimus, scilicet, immensitas, vel ubiuitas, actus secundus nihil aliud esse potest

quam ipsum esse actuale et formale talis perfectionis; hoc ergo modo dixerunt postea, ubi ubi ubi non esse communicatam humanitati Christi usque ad resurrectionem, vel, ut alii tandem dixerunt, usque ad ascensionem.

2. *Hæreticorum responsio confutatur.*—*Hæreticorum responsio secunda.*—*Confutatur.*—Dico tamen primo, Christi humanitatem non esse nunc, neque unquam fuisse ubique, atque adeo corpus ejus loco circumscribi, sicut alia. Quæ veritas, simpliciter loquendo, de fide est, et probatur primo, nam de tempore quo fuit viator, dicitur Joan. 6: *Cum vidisset turba quod Jesus non esset ibi*, et c. 11: *Ut sciatis quia non eram ibi*. De tempore vero post mortem et resurrectionem dicitur Joan. 16: *Relinquo mundum et vado ad Patrem*; Marc. 16: *Surrexit, non est hic*; et Act. 1: *Assumptus est in cælum*; et infra: *Sic veniet, quemadmodum vidistis eum euntem in cælum*. Quod testimonium etiam de tempore post ascensionem procedit; et Act. 2 dicitur, animam Christi aliquando fuisse in inferno, non tamen semper ibi mansisse; non ergo erat ubique; et eodem modo dicitur in Evangeliiis, corpus depositum esse de cruce, et positum in sepulcro; et satis significatur tunc alibi non fuisse. Respondent hæretici in his locis sermonem esse de existentia visibili corporis Christi in loco, et ideo negari fuisse alicubi, quia ibi non erat localiter, seu visibiliter; et eodem modo exponunt ascendisse vel descendisse, etc. Sed hæc fuga primo est contra vim et proprietatem verborum; secundo, contra communem expositionem et traditionem Patrum; tertio, contra veritatem mysterii incarnationis Christi; sequitur enim, non vere, sed secundum apparentiam quamdam fuisse factam, ut, verbi gratia, sequitur non vere fuisse inclusum Christi corpus in utero Virginis, neque vere ex illo per humanam nativitatem exivisse, neque vere fuisse ingressum ad discipulos januis clausis; et alia similia, quæ sine vera loci mutatione, et reali existentia in uno et non in alio, proprie ac vere intelligi non possunt. Quarto, est in rigore contra veritatem illarum locutionum; non enim vere dici potest Christum non esse hic, signata hostia consecrata, solum quia ibi non est visibiliter, seu localiter. Sed retorquent hoc argumentum hæretici, nam Joan. 16 dicit Christus, se relinquere mundum et ire ad Patrem, quamvis revera manserit in Eucharistia; ergo dicitur relinquere, solum

quia visibiliter in mundo non mansit. Respondetur, illa verba proprie et vere, et cum toto rigore intelligi, nam Christus, ascendendo in cælum, vere reliquit mundum, illi auferens suam realem præsentiam, non solum secundum visibilem apparentiam, sed secundum realem existentiam in mundo; reliquit autem Christus mundum, seu existentiam in mundo, quod erat ex vi illius motus et ascensionis; quod vero aliunde, scilicet, per aliud mysterium, et alio modo in mundo manserit, est accidentarium ad illorum verborum veritatem, et fortasse, quando Christus ascendit, pro illo tempore in nullo inferiori loco mansit, quia nulla tunc erat hostia consecrata; quanquam etiam hoc sit per accidens. Adde, illa verba satis proprie intelligi de morte, per quam Christus proprie ita reliquit mundum, ut in eo non manserit secundum humanitatem.

3. Secundo, argumentor traditione Conciliorum et Patrum; in VI enim Synod., act. 11, expresse dicitur assumpsisse Christum corporis circumscriptionem, et in VII Synod., act. 6, tom. 6, ubi dampnatur nonus canon Conciliabuli Constantinopolitani, et ex professo variis testimoniis Scripturæ probatur, Christum, ante et post resurrectionem, fuisse loco secundum humanitatem circumscriptum; et inferius, act. 7, post fidei definitionem, anathemate feriuntur qui hoc negant; et in Concil. Lateran., sub Martin. 1, can. 4: *Si quis non constitetur Christum circumscriptum corpora, et incircumscriptum deitate, condemnatus sit*. Præterea ex Græcis Patribus, Athanas. contra Arium, disputatione coram Probo, tom. 4, ex hac proprietate, corporis Christi veritatem confirmat; Cyril. Alex., lib. 9 in Joan., c. 21, dicit Christum corpore nobis abesse, et divinitate esse præsentem. Idem repetit lib. 11, c. 21; et similia habet Cyril. Hierosol., catech. 14; et Theodor., dialog. 2, qui refert in eandem sententiam Gregor. Nyssen., orat. contra Eunom.; et Damasc., 3 lib. de fide. c. 7: *Carne, inquit, minuitur et contrahitur, nam secundum divinitatem, omnem refugit circumscriptionem; neque enim corpus una cum divinitate, qua incircumscripta est, se porrigit et extendit*. Idem Damasc., orat. de Transfig.; *Corpus, inquit, illud sane circumscriptum et definitum erat; neque enim cum in Thabor staret, extra montem pertingebat, at deitas captum omnem excedebat, atque ultra omnia erat*. Ex Latinis, Aug., serm. 58 de Verbis Domini, circa illud Joan. 14: *Vado*

ad eum qui misit me: Ibat, inquit, per id quod in uno loco erat, manebat per id quod ubique erat; et tractat. 50 in Joan., dicit Christum nunc nobis esse absentem et præsentem, *quia suum, inquit, corpus intulit in cælum, majestatem non abstulit mundo*. Idem, epist. 57 ad Dardanum; et Ambros., lib. 2 de Fide, c. 4, in princ.; Hieron., 3 tom., epist. 148, ad Marcellam, quæ incipit: *Magnis nos provocas questionibus*; et Greg., hom. 28 in Evangelia, tractans illud Joan. 4: *Erat quidam regulus, etc.: Corporalem, inquit, præsentiam Domini querebat, qui per spiritum nusquam deerat; minus itaque in illum credidit, quem non putavit posse salutem dare, nisi præsens esset et corpore*. Idem docet Fulgent., lib. 2 ad Trasimundum, c. 17; et Vigilii, lib. 1 et 4, contra Eutychem, et alii Patres frequenter, tractantes de ascensione Christi Domini, et descensu ad inferos, et aliis similibus mysteriis.

4. *Ubiquitas, ut ab hæreticis ponitur, repugnat rei create.*—Ultimo arguitur ratione, quia, vel hæc proprietates communicata esset humanitati necessario ex vi unionis, vel voluntarie; neutrum dici potest. Primum probatur primo, quia unio hypostatica non requirit ut proprietates unius naturæ communicentur alteri, nam hoc esset confundere naturas, et in errorem Eutychemis incidere, ut patet ex distis quæst. 2, disp. 7, et in quæstione præcedenti, disp. 31, in principio. Et probatur aperte, quia alias ex vi unionis, humanitas etiam esset æterna, sicut dicitur esse immensa, et necessario existeret in omnibus temporibus, præteritis et futuris, sicut dicitur esse in omnibus locis; similiter esset omnipotens, et alia, quæ plane sunt impossibilia. Secundo, quia alias fatendum esset hæreticis, humanitatem a principio conceptionis esse ubique, non tantum aptitudine, sed actu, quod multi eorum non audent concedere, quia repugnat veritati mysteriorum ad humanitatem pertinentium; quomodo enim vere mortuus esset, et descendisset ad infernum secundum animam, et non secundum corpus, jacuisset vero in sepulcro secundum corpus, et non secundum animam, nisi secundum eas partes circumscriberetur aut definiretur loco, ita ut partes illæ inter se loco distarent? Tertio, declaratur exemplo naturali, nam, licet materia capitis, verbi gratia, sit substantialiter conjuncta toti animæ, non inde necessario sequitur illam esse ubicumque est anima. Secundum de voluntaria communicatione fa-

cile excluditur, primo, quia communicatio hujus ubi ubi, prout ab ipsis hæreticis intelligi videtur, et contradictionem involvit, et ipsi mysterio incarnationis repugnat; voluit enim ipsammet immensitatem divinitatis formaliter communicari humanitati, et per se ipsam ita illam perficere, ut faciat illam ubique existere; quod plane intelligi non potest sine naturarum confusione, talique unione ut ex eis una natura resultet. Quod si intelligant humanitatem constitui ubique per quamdam participationem creatam immensitatis Dei, ita tamen ut æque sit ubique ac ipse Deus, adhuc mihi videtur omnino impossibile quod affirmant; nam Deus ita est ubique, ut substantia ejus sit quasi infinite diffusa, quod a nobis explicatur, vel in ordine ad spatia imaginaria, vel ad corpora quæ in majori et majori quantitate in infinitum creari possunt, in quibus omnibus Deus esse potest sine ulla sui mutatione; hinc enim aperte constat ipsam divinam substantiam ita in se esse, ut ita dicam, dispositam seu immensam, ut sit actu veluti infinite diffusa; hic autem modus immensitatis et existendi ubique, cum in suo ordine sit actu infinitus, non minus repugnat corpori quam infinita quantitas vel extensio.

5. *Ubiquitatem, prout dicit esse in omnibus creaturis, humanitati Christi tribuere hæreticum est.*—Quod si tandem intelligant humanitatem Christi ex speciali et voluntario dono Dei esse ubique, id est in omnibus rebus creatis quæ intra finitum spatium terminantur, non intelligo hoc esse impossibile, aut implicare contradictionem, ut aperte ostendit Eucharistiæ mysterium; sicut enim nunc Christi humanitas realiter est præsens multis locis, ita potuisset toti universo fieri præsens; nullam enim majorem repugnantiam involvit; imo ex illius mysterii vi posset in universo orbe existere, si in omnibus partibus universi esset materia ex qua illud mysterium conficitur, et a debito ministro convenienti intentione forma applicaretur. Dicere autem de facto ita esse, non solum est temerarium, quia est contra Patrum auctoritatem et Theologorum omnium, et sine fundamento; sed etiam hæreticum, quia est contra Scripturam, et contra alia mysteria fidei, ut explicatum est, et specialiter contra mysterium Eucharistiæ, prout ab universa Ecclesia intelligitur, quia, posita illa ubi ubi, non magis esset præsens corpus Christi in speciebus panis quam in aliis rebus; neque quoad realem præsentiam magis sumeretur a nobis in Eucharistia

quam in communi cibo; unde ad illam efficiendam nulla esset necessaria conversio seu transubstantiatio, quæ omnia sunt contra fidem. Unde concludo Christi corpus tantum esse in cælo et in Eucharistia; seclusoque eodem Eucharistiæ mysterio, non solum non esse corpus Christi ubique, sed neque etiam esse alibi quam in cælo; et contrarium asserere esset magna temeritas, sine fundamento, et contra omnes Theologos, in 3, d. 22; D. Thom. infra, q. 52, art. 3, et 4 contra Gent., c. 49.

6. *Objectio.* — *Responsio.* — *Hæc propositio,* Christus ubique est homo, *quomodo intelligenda.* — Sed contra primo. Verbum est ubique; ergo et Christus est ubique per communicationem idiomatum, ut Patres communiter loquuntur, August., serm. 14 de Verb. Apostoli, et Chrys., hom. 17 in ad Hebræ.; Ambr., lib. 7 in Luc.; Hierony., contra Vigilant., et alii communiter; ergo et ipsa humanitas est ubique: probatur hæc consequentia ultima, quia Christus ubique est homo. Respondetur ex S. Thoma, dist. 22, q. 1, art. 2, et aliis Theologis ibi, ut Christus dicatur esse ubique, per idiomatum communicationem, satis esse ut ipsa persona sit ubique; sicut, ut dicatur æternus, satis est ut ipsa persona æterna sit. De illa autem propositione, *Christus ubique est homo*, si illud, *ubique*, cadat supra prædicatum, *homo*, D. Thomas dicit, in rigore esse falsam, quia prædicata formaliter tenentur; et ideo illud, *ubique*, cadit supra humanitatem ipsam, et significat illam esse ubique, seu ubique copulari tali supposito. Sicut hæc etiam est falsa propositio: *Christus ab æterno est homo*, propter eandem rationem; et hæc similiter: *Anima, ubicumque est, informat manum*; et si unus homo esset in pluribus locis, et in eis haberet proprietates diversas verbi gratia, in uno albedinem, et in alio nigredinem, falsum esset dicere illum ubique esse album; et nunc falsum est dicere, corpus Christi, ubicumque est, esse extensum in ordine ad locum. Quæ omnia vera sunt, intellecta propositione in illo sensu, qui videtur maxime formalis et rigorosus; si tamen adverbium præcise conjungatur cum subjecto, admitti potest illa locutio; sensus enim erit, hoc suppositum, quod est ubique, esse hominem, et de illo, ubique existente, vere dici posse esse hominem.

7. *Objectio.* — *Responsio.* — Sed contra secundo, quia Matth. ult. dicit Dominus: *Data est mihi omnis potestas in cælo et in terra*; ergo saltem ex tunc accepit hanc ubiuitatem,

seu præsentiam in cælo et in terra. Respondetur: jam supra diximus illam potestatem, humanitati Christi communicatam, non esse ipsammet omnipotentiam Dei, sed quamdam potestatem excellentiæ in omnes creaturas, quæ non requirit realem præsentiam in omnibus creaturis; existens enim in cælo potest omnibus imperare, easque immutare, ut supra declaratum est.

8. *Objectio.* — *Responsio.* — Sed contra tertio, nam ad Ephes. 4 dicitur Christus ascendisse in cælum, ut adimpleret omnia; ergo saltem ex tunc cœpit esse in omnibus rebus. Respondetur, satis ineptum esse exponere hunc locum de corporali præsentia, ita ut Christus dicatur omnia implevisse, quia omnibus rebus cœpit esse localiter præsens. Ut quid enim Christus ascendisset in cælum, ut inde veluti localiter se diffunderet omniaque replet? vel si jam hoc modo replet omnia, non vere postea descendet ad iudicium, ut dicitur Act. 1. Ascendit ergo Christus ut adimpleret omnia, id est, ut suam peregrinationem concluderet ac terminaret, ut ait S. Thom.; vel, ut adimpleret omnia quæ de illa prædicta erant, ut Chrys. et Hieronym., exponunt, juxta communem phrasim Scripturæ, ut Luc. 24: *Necesse est impleri omnia que scripta sunt de me.* Vel, tertio, ut rerum omnium testimonio se dominum universorum ostenderet, ut exponit Bernard., serm. 2 de Ascensione. Vel, quarto, ut inde impleverit Ecclesiam donis gratiæ et Spiritus Sancti, ut dicit Ambr., epist. 16. Vel denique, si velimus hoc ad localem præsentiam referre, exponi potest, ut impleverit omnia non simul, sed successive, neque existendo in omnibus individuis locis, sed in omnibus partibus mundi, nunc in terra, postea in aere, ac tandem in cælo, ut videtur Oecumenius exponere.

9. *Dub.*, quomodo Christus motus fuerit localiter, nulla facta in Verbo mutatione. — Dico secundo, Christum secundum corpus vere fuisse localiter motum. Hæc conclusio habetur in terminis in VI Synod., act. 11, et sequitur evidenter ex præcedenti, et eisdem testimoniis et rationibus probanda est; solum eam distingo, ut exponam difficultatem hic occurrentem, scilicet, quo modo potuerit Christus secundum humanitatem substantialiter unitam Verbo mutare locum, nulla facta in Verbo mutatione. Dicitur fortasse hoc ideo fieri potuisse, quia Verbum est ubique, non autem humanitas. Sed in hoc est difficultas, quia, cum humanitas sit substantialiter unita

Verbo existenti in hoc loco, non videtur fieri posse ut hæc humanitas transferatur ab uno loco in alium, nisi vel simul secum quasi deferat Verbum sibi unitum, et consequenter Verbum ipsum per accidens moveatur, vel ipsa unio ad Verbum quasi continue dissolvatur ab ipso Verbo, prout est in illo loco; et iterum fiat in eodem Verbo prout est in alio. Exemplo res explicatur: nam, licet tota anima sit in singulis partibus corporis, si tamen intelligamus partem unam moveri ad locum alterius per penetrationem, nihilominus intelligimus animam per accidens moveri simul cum parte mota, propter unionem substantialem indissolutam, quamvis in alia parte tota anima existeret. Aliud exemplum est, nam si hostia consecrata circulari motu intra suam spheram movetur, corpus Christi per accidens movetur, propter unionem cum speciebus, quamvis totus sit præsens in toto illo loco, et totus in qualibet parte. Respondetur, sicut Verbum divinum ubique est unum et indivisibile, ita unionem humanitatis ad ipsum, ubicumque existat, eandem omnino esse; unde, sicut corpus vel humanitas mutat locum, ita secum defert illam unionem ad Verbum, et ita, immanente prorsus eadem unione, intelligitur fieri mutatio in humanitate, nulla facta mutatione in Verbo. Et exempla adducta potius valent ad hoc confirmandum quam ad impugnandum, quia anima non potest moveri ad locum in quo antea erat, cum non intelligatur in eodem loco bis esse, etiam si fortasse in eodem loco informet duas materias se penetrantes secundum locum. Et eodem modo corpus Christi Domini, in casu posito, non movetur per accidens, quia semper retinet eandem præsentiam secundum se totum, et secundum omnes partes suas ad species, et ad omnes partes earum, et eandem relationem distantiae et propinquitatis ad cætera corpora.

10. *Objectio.* — *Responsio.* — Dices: ergo per communicationem idiomatum concedi posset, Verbum aut Deum esse mutatum, quando Christus mutatus est. Aliqui respondent hoc posse et debere concedi in determinatis seu specificis mutationibus; sic enim dicimus Deum ambulasse, passum esse, ascendisse, etc., quia istæ locutiones nihil involvunt aut requirunt ad suam veritatem, quod repugnet Verbo secundum se; quia satis est ut illa prædicata conveniant personæ ratione alicujus naturæ, et ex ipsis terminis satis indicatur illa non dici de Verbo secun-

dum se, sed ratione naturæ assumptæ; at vero sub generali nomine mutationis negant illam locutionem; quia non est usitata a Patribus et Conciliis. Mihi tamen videtur esse ambiguam et distinguendam, ne videatur significare Deum in se ipso mutatum esse ratione hujus mysterii, nam in hoc sensu falsa est, et negatur a Patribus; si tamen sit sermo de sola communicatione idiomatum, propter mutationem factam in humanitate jam unita Verbo, vera est propositio, ut argumentum probat, neque habet majus inconveniens quam quod Deus sit mortuus, vel genitus ex virgine.

QUÆSTIO XV.

DE DEFECTIBUS ANIMÆ A CHRISTO ASSUMPTIS, IN DECEM ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de defectibus pertinentibus ad animam. Et circa hoc quaeruntur decem:

Primo, utrum in Christo fuerit peccatum.

Secundo, utrum in eo fuerit fomes peccati.

Tertio, utrum in eo fuerit ignorantia.

Quarto, utrum anima ejus fuerit passibilis.

Quinto, utrum in eo fuerit dolor sensibilis.

Sexto, utrum in eo fuerit tristitia.

Septimo, utrum in eo fuerit timor.

Octavo, utrum in eo fuerit admiratio.

Nono, utrum in eo fuerit ira.

Decimo, utrum simul fuerit viator et comprehensor.

ARTICULUS I.

Utrum in Christo fuerit peccatum.

1. *Ad primum sic proceditur. Videtur quod in Christo fuerit peccatum. Dicitur enim in Psalm. 21: Deus meus, respice in me, quare me dereliquisti, longe a salute mea verba delictorum meorum. Sed hæc verba dicuntur ea persona ipsius Christi, ut patet ex hoc quod ipse ea in cruce protulit. Ergo videtur quod in Christo fuerint delicta.*

2. *Præterea, Roman. 5, dicit Apostolus, quod in Adam omnes peccaverunt; quia, scilicet, in eo originaliter fuerunt. Sed Christus etiam originaliter fuit in Adam. Ergo in eo peccavit.*

¹ Infr., q. 31, art. 7, et 3, d. 6, q. 1, cor. fin., et d. 12, q. 2, corp., et quodlib. 6, q. 11, a. 1.